

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/377/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207091
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5912207091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 7C/107/2012-58 zo dňa 2.5.2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh zamietol v celom rozsahu. Odporcovi náhradu trov konania titulom hotových výdavkov nepriznal.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmeny niektorých zákonov, ustanovenia Exekučného poriadku a vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

V prejednávanej veci si uplatňuje navrhovateľ náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 440,- eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nevydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom.

Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej odporcom súd vychádzal z tej skutočnosti, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 20.10.2010, pričom poverenie súdneho exekútora bolo tunajším súdom vydané dňa 14.1.2011, hoci poverenie bolo doručené len súdnemu exekútorovi, je zrejmé, že oprávnený ako účastník exekučného konania, ktorý inicioval exekučné konanie, ktorý bol právne zastúpený v exekučnom konaní mal v spise k dispozícii informáciu o škode, ktorá mu vznikla tým, že súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa jeho tvrdenia už dňom 15.1.2011 t.j. dňom nasledujúcim po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Návrh na súd bol podaný dňa 27.9.2012, preto má súd za to, že návrh na začatie konania bol v predmetnej veci podaný včas a námietka premlčania je nedôvodná.

K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúcich z.č. 514/2003 Z.z. súd poukazuje, že v zmysle vyjadrenia odporcu dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 27.9.2012 bola tunajšiemu súdu doručená žaloba vo veci a teda nebola podaná po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, súd však poukazuje, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu v tejto právnej veci rozsudkom vyhláseným na pojednávaní, lehota 6 mesiacov uplynula.

Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. V tejto konkrétnej veci súd zistil, že po tom, čo bola súdu dňa 20.10.2010 doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, ku ktorému bola pripojená Zmluva o úvere vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru, súd vyzval prípisom zo dňa 28.10.2010 Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. na zaslanie fotokópie zmenky vystavenej dňa 30.9.2009 zo spisu sp.zn. SR 05090/10 v lehote 10 dní. Tento prípis súdu bol doručený Stálemu rozhodcovskému súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 28.11.2010. Vzhľadom k tomu, že Stály rozhodcovský súd naň nereagoval, tunajší súd ďalším prípisom zo dňa 9.12.2010 urgoval túto svoju žiadosť, pričom stanovil lehotu 5 dní na zaslanie fotokópie označenej zmenky. Tento prípis súdu prevzal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 20.12.2010. Následne dňa 21.12.2010 doručil Stály rozhodcovský súd tunajšiemu súdu požadovanú zmenku. Tunajší súd vydal dňa 14.1.2011 poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Súd konštatuje, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo udelené po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty, ktorá uplynula dňa 4.11.2010, avšak tvrdenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 268 dní je nepravdivé. Poverenie bolo vydané 72 dní po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K námietke odporcu, že v danom prípade zákonná 15 dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie neplatí, súd má za to, že dôvodná nie je s poukazom na znenie ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) z.č. 233/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011, v zmysle ktorého exekúciu podľa tohto zákona možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom právny inštitút rozhodcovských komisií nemožno stotožňovať s inštitútom rozhodcovských súdov. V opačnom prípade jednalo by sa o príliš extenzívny výklad predmetného ustanovenia zákona a to aj s prihliadnutím ku skutočnosti, že v rámci historického kontextu s právnym inštitútom rozhodcovských komisií sa možno stretnúť pri pracovných sporoch podľa zákonníka práce čo s predmetnou vecou vôbec nesúvisí, teda súd uzavrel, že 15 dňová lehota v tomto prípade platí. Nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (II. ÚS 7/01, I. ÚS 6/01, I. ÚS 6/02), súd poukazuje na charakter rozhodovania v danej veci - udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že exekučným titulom predmetnej exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1,2 z.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní aj bez návrhu zastaví súd exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Z tohto dôvodu exekučný súd za účelom preskúmania charakteru plnenia priznaného rozhodcovským rozsudkom oprávnenému bol nútený vyžiadať si od Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. fotokópiu zmenky vystavenej dňa 30.9.2009 zo spisového materiálu sp.zn. SR 05090/10 a to za účelom skúmania, či nejde o plnenie objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. Súčinnosť zo strany Stáleho rozhodcovského súdu nebola riadne a včas poskytnutá. V neposlednom rade súd poukazuje na pasívny prístup navrhovateľa v rámci exekučného konania, keď súd na porušenie svojho práva žiadnym spôsobom neupozornil, neobrátil sa na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prieťahy v tomto konaní, resp. nepodal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR, keď je nepochybné, že jedná sa o účinné prostriedky nápravy v prípade zbytočných prieťahov v konaní. Okrem toho súd poukazuje na právnu úpravu účinnú ku dňu rozhodovania súdu a to ustanovenie § 9 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, možno vychádzať len z tam uvedených výsledkov šetrení resp. rozhodnutí, ktoré však súdu navrhovateľ v tomto konaní nepredložil.

Súd tiež skúmal v konaní, či je prítomný ďalší nevyhnutný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu a to vznik majetkovej škody resp. nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ vyčíslil majetkovú škodu celkom vo výške 125,- eur, ktorá suma pozostáva z nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- eur, nákladov na dodržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- eur a napokon z nákladov na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- eur. V prvom rade súd poukazuje, že nárok na náhradu majetkovej škody v uvedenej výške navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal. Rovnako súd tiež nemal preukázanú príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vynaloženými nákladmi. Uvedené činnosti sú označené veľmi široko a všeobecne, chýba akákoľvek súvislosť s exekučným konaním vedeným voči povinnému T. T. ohľadom tvrdených zbytočných prietahov súdu. Vyčíslenie škody v tomto prípade nebolo podložené žiadnymi dôkazmi. Súd zamietol návrh navrhovateľa na vykonanie dôkazu a to oboznámenie so znaleckým posudkom, ktorý zadal vypracovať navrhovateľ k otázke vyčíslenia výšky vzniknutej škody v dôsledku v návrhu opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá odporca, nakoľko takéto dokazovanie v tomto prípade je nadbytočné, keďže nie je daná zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci, nakoľko nebol splnený ani základný predpoklad a to nesprávny úradný postup tunajšieho súdu. Okrem toho navrhovateľ súdu nepreukázal zadanie vypracovania znaleckého posudku znalcovi z určitého odboru, určitého odvetvia s tým, že navrhovateľ súdu nepreukázal ani skutkové okolnosti, ktoré uvádzal k vyčísleniu majetkovej škody týkajúcej sa správy pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správy informačného systému a administratívneho spracovania textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštových a telekomunikačných výdajov spojených s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v súvislosti s exekučným konaním vedeným voči povinnej T. T., súd nevidí súvislosť navrhovaného znaleckého dokazovania s týmto konaním.

Pokiaľ navrhovateľ uplatňoval v konaní náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch táto bola v tomto konkrétnom prípade vyčíslená vo výške 440,- eur, t.j. vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu SR, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur. Podmienkou pre priznanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z. je skutočnosť, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd nielenže vo svojom rozsudku nekonštatuje porušenie práva navrhovateľa - nesprávny úradný postup, ale ani v konaní nemal preukázanú žiadnu nemajetkovú ujmu u navrhovateľa a ani splnenie podmienky, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolvenencie povinného, súd pripúšťa, že faktor času v týchto prípadoch môže byť rozhodujúci, avšak podľa názoru súdu znova jedná sa len o všeobecné tvrdenia, ktoré nevychádzajú z konkrétnych okolností tohto prípadu, t.z. netýkajú sa predmetného exekučného konania vedeného voči T. T., t.z. z akého dôvodu hovorí o riziku smrti povinného - fyzickej osoby vo veku 29 rokov, akými skutočnosťami odôvodňuje riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, keď v tomto prípade skutočne jednalo sa len o ničím nepodložené tvrdenie. Napokon navrhovateľ neuviedol akými skutočnosťami odôvodňuje tvrdené riziko insolvenencie povinného, v prvom rade by sa tu mal vysporiadať s otázkou, či povinný vôbec bol solventný v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi. Dôkazy k týmto otázkam navrhovateľ nepredložil ani nenavrhol žiadne vykonať. Okrem toho súd poukazuje, že smrť povinného automaticky neznamená zánik možnosti povinného uspokojiť si svoju pohľadávku, nakoľko môže byť zaradená do pasív dedičstva v dedičskom konaní. Čo sa týka pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti u navrhovateľa resp. u členov riadiacich orgánov navrhovateľa tieto z vykonaného dokazovania vôbec nevyplývajú, naviac existencia týchto pocitov je spochybňovaná skutočnosťou, že navrhovateľ na porušenie svojho práva neupozornil spôsobom, ktorým by sa účinne mohla zjednať náprava (predseda okresného súdu, Ústavný súd SR). Tvrdenie o zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, o zániku už vytvorených podnikateľských plánov, tvrdenie o hospodárskej strate na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov je takisto tvrdenie nepreukázané, tvrdené následky sú označené veľmi široko a všeobecne, takisto chýba akákoľvek súvislosť s exekučným konaním iným voči povinnému T. T. ohľadom tvrdených zbytočných prietahov súdu, zároveň súd vyjadruje pochybnosť, či tvrdený zbytočný prietah

súdu v predmetnom exekučnom konaní voči T. T. pre vymoženie sumy 420,- eur s príslušenstvom môže mať taký ďalekosiahly dopad na oprávneného - obchodnú spoločnosť so základným imanom vo výške 6.638.785,- eur. K tvrdeniu o ovplyvnení ďalších podnikateľských postupov navrhovateľa a spôsobenie neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať súd argumentuje rovnakým spôsobom. Je pravdou, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, vždy ale je potrebné vychádzať z konkrétnych skutkových okolností prípadu, ktoré tu však absentujú. Súd teda má za to, že neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to vznik nemajetkovej ujmy u navrhovateľa, ani príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmovou a tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Okrem toho samotné vyčíslenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľom je len mechanickým odôvodňovaním na základe pomeru z označených nálezov Ústavného súdu SR, kde Ústavný súd SR priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zbytočné prieťahy v trvaní jedného roka v sume 663,88 eur, podľa názoru súdu neobstoja, keďže vôbec nezohľadňuje konkrétne okolnosti toho ktorého prípadu.

Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda návrh navrhovateľa zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal. Odporca, ktorý nebol zastúpený advokátom si náhradu trov konania uplatnil vo svojom vyjadrení k podanému návrhu, preto mal súd povinnosť rozhodnúť o trovách konania. Na pojednávaní konanom na tunajšom súde súd odporcovi priznal trovy konania titulom hotových výdavkov, avšak odporca si v zákonom stanovenej lehote žiadne trovy konania nevyčísliť a ani z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplývali. Vyčíslenie trov konania je povinné nielen u advokáta, ale aj u účastníka, ktorý nie je zastúpený advokátom. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Ak účastník v tejto lehote trovy konania nevyčísli, súd mu z úradnej povinnosti prizná len náhradu trov konania, ktoré vyplývajú zo spisu, a to k okamihu vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Účastníkovi, ktorý v lehote troch pracovných dní nevyčísli trovy konania, a zo spisu mu okrem trov právneho zastúpenia iné trovy nevyplývajú, súd náhradu trov konania neprizná. V tomto prípade súd nie je viazaný podľa § 170 ods. 1 rozhodnutím o priznaní náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Ide o výnimku z ustanovenia § 170 ods. 1, podľa ktorého uznesením je súd viazaný, len čo bolo vyhlásené, pokiaľ Občiansky súdny poriadok neustanovuje inak. Táto výnimka umožňuje súdu v písomnom vyhotovení rozhodnutia uviesť namiesto vyhláseného výroku o priznaní náhrady trov konania výrok o nepriznaní náhrady trov konania, nakoľko tento výrok má povahu uznesenia.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na opätovné konanie. Vo svojom odvolaní poukazyval na to, že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom účastníkovi konania, rozhodol vylúčený sudca a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že pred vynesení rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi alebo stanoviskami, vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Ako strana konania nebol pred vynesení rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Nebol pred vynesení rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Tvrdil, že v predmetnej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pokiaľ tak súd urobil, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný, nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Poukázal na ust. § 15 O.s.p. s tým, že v konaní môže sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Zdôraznil,

že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“. Nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo na ústnom pojednávaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zastal názor, že ním tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní, nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote.

K odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa sa odporca písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnej dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnej napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - navrhovateľ, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočností potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p., dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnej jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky konaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

K námietkam uvádzaným odvolateľom - navrhovateľom v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom navrhovateľ namietal, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, sa krajský súd s touto námietkou nestotožnil, nakoľko pre preskúmaní obsahu spisu jednoznačne zistil, že zákonná sudkyňa JUDr. Janka Danková, ktorej pôvodne napadla vec podľa rozvrhu práce, oznámila predsedníčke okresného súdu v Ružomberku, že bola zákonnou sudkyňou vo veci vedenej pred tamojším súdom pod sp.zn. 7Er/259/2010 - exekučnej veci, ktorej postup má byť prejednávaný v súdnej veci, čo možno považovať ako splnenie podmienok pre vylúčenie sudcu vyplývajúcich z ust. § 14 O.s.p. Predsedníčka súdu opatrením vo veci 7C/107/2012 rozhodla, že bude vec pridelená inému sudcovi Okresného súdu Ružomberok náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených MS SR. Krajský súd preto dospel k záveru, že vo veci rozhodoval zákoný sudca a námietka navrhovateľa neobstojí.

Krajský súd preto dospel k záveru, že o veci rozhodoval zákoný sudca a námietka navrhovateľa v tomto smere neobstojí.

Navrhovateľ v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie odporcu k ním podanej žalobe, čím nedošlo len k porušeniu základného práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, ale aj k priamemu porušeniu ust. § 114 ods. 2 O.s.p., k čomu krajský súd uvádza, že ust. § 114 ods. 2 O.s.p. ukladá súdu v rámci prípravy pojednávania povinnosť doručiť

odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk návrh na začatie konania (žalobu) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu. Povinnosťou súdu nie je doručovať navrhovateľovi vyjadrenie odporcu k žalobe. Ak by sa aj dalo uvažovať o povinnosti doručiť takéto vyjadrenie druhého účastníka, malo by k tomu dôjsť iba vtedy, pokiaľ vyjadrenie má zásadný vplyv na rozhodnutie súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany, by mohol v praxi znamenať neustály, opakujúci sa a nikdy nekončiaci proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania, pričom možnosť spoznať obsah príslušného vyjadrenia je zabezpečené aj právom účastníka konania na nahliadnutie do súdneho spisu. V prejednávanej veci prvostupňový súd nariadil vo veci pojednávanie. Na vytýčený termín pojednávania navrhovateľa a jeho právneho zástupcu riadne predvolal a to, že sa navrhovateľ na nariadený termín pojednávania nedostavil, pojednávanie žiadal odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, správne okresný súd vyhodnotil podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. V danom prípade totiž táto námietka navrhovateľa nebola akceptovateľná vzhľadom na skutočnosť, že sám na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu nepodal a otázka zákonného sudcu bola vyriešená priamo sudkyňou, ktorá sa vyjadrila, že nie je dôvod pochybovať o jej nezaujatosti.

Ďalšia námietka navrhovateľa uvádzaná v podanom odvolaní o tom, že súd sám určil rozsah dokazovania, navrhovateľ ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, nemal možnosť k týmto dôkazom a tvrdeniam sa vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je potrebné uviesť, že navrhovateľ sám sa tohto svojho práva vzdal, keď sa na vytýčený termín pojednávania, na ktorý bol riadne predvolaný, nedostavil. Pokiaľ by žiadal pojednávanie odročiť z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu vzhľadom na rozhodovaciu činnosť a prax nadriadeného súdu Okresnému súdu Ružomberok o vylúčení, resp. nevyhlásení sudcov okresného súdu v jednotlivých obdobných veciach, nemal dôvod spoliehať sa na to, že okresný súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania vyhovie a v konaní nebude ďalej pokračovať. Okresný súd v rámci dokazovania oboznámil exekučný spis, oboznámenie, ktorého ako dôkaz bolo navrhnuté samotným navrhovateľom. Pokiaľ sa týkalo ďalších námietok navrhovateľa v podanom odvolaní o tom, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané a nevysporiadal sa so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu, jednalo sa o všeobecné námietky, ktoré navrhovateľ bližšie nezdôvodnil ani nepodložil.

Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Preto odvolací súd preskúmal vec iba v rozsahu odvolacích dôvodov vymedzených navrhovateľom a dospel k záveru, že konajúci súd postupoval procesne správne a to nielen v otázke vymedzenia a ustálenia zákonného sudcu, ale i v otázke doručovania vyjadrenia odporcu k žalobe navrhovateľa, ako i v otázke vykonania dokazovania.

Krajský súd sa stotožnil s postupom okresného súdu pokiaľ návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Stotožnil sa s dôvodmi zamietnutia návrhu, pričom v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že v dobe po doručení žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd vykonával ďalšie úkony, zabezpečoval si podklady pre ďalší procesný postup. Oprávňovalo ho k tomu priamo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v súvislosti s ust. § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní.

Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky považovať za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Vždy je potrebné skúmať dôvody, pre ktoré k nedodržaniu lehoty došlo a od toho odvíjať i zodpovednosť konajúceho subjektu. V exekučnej veci, na ktorú poukazuje navrhovateľ, skutočne exekučný súd nedodržiaval zákonnú lehotu, neurobil to však svojvoľne tým, že by vo veci vôbec nekonal, ale naopak, v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a zabezpečoval si podklady pre ďalší procesný postup. Konal v súlade so zákonom, keď žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovel až po obdržaní a preskúmaní potrebných podkladov.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa - navrhovateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporca ako úspešný účastník v konaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.